Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 15. oktobra 2020*

„Predhodno odločanje – Varstvo potrošnikov – Plačilne storitve na notranjem trgu – Direktiva 2007/64/ES – Člen 45 – Direktiva (EU) 2015/2366 – Člen 55 – Odpoved okvirne pogodbe – Direktiva 2014/17/EU – Potrošniške kreditne pogodbe za stanovanjske nepremičnine – Člen 12(1), (2)(a) in (3) – Vezana prodaja – Paketna prodaja – Direktiva 2014/92/EU – Plačilni računi – Členi od 9 do 14 – Sprememba računa – Obveznost odpreti plačilni račun pri dajalcu kredita in v obdobju, določenem v kreditni pogodbi, prejemati svoje dohodke na ta račun v zameno za posamično ugodnost – Trajanje obveznosti – Izguba posamične ugodnosti v primeru predčasnega zaprtja računa“

V zadevi C-778/18,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložil Conseil d'État (državni svet, Francija) z odločbo z dne 5. decembra 2018, ki je na Sodišče prispela 11. decembra 2018, v postopku

Association française des usagers de banques

proti

Ministre de l'Économie et des Finances,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi E. Regan, predsednik senata, M. Ilešič, E. Juhász C. Lycourgos I. Jarukaitis (poročevalec), sodniki,

generalni pravobranilec: H. Saugmandsgaard Øe,

sodna tajnica: M. Krausenböck, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 18. decembra 2019,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za francosko vlado A.-L. Desjonquères, J. Traband, E. Toutain in D. Colas, agenti,

– za češko vlado M. Smolek, J. Vláčil in S. Šindelková, agenti,

– za Evropsko komisijo D. Triantafyllou in H. Tserepa-Lacombe, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 27. februarja 2020

* Jezik postopka: francoščina.

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 45 Direktive 2007/64/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 o plačilnih storitvah na notranjem trgu in o spremembah direktiv 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES in 2006/48/ES ter o razveljavitvi Direktive 97/5/ES (UL 2007, L 319, str. 1, in popravek v UL 2009, L 187, str. 5), člena 12(2)(a) in (3) Direktive 2014/17/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. februarja 2014 potrošniških kreditnih pogodbah za stanovanjske nepremičnine in spremembi direktiv 2008/48/ES in 2013/36/EU ter Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL 2014, L 60, str. 34, in popravek v UL 2015, L 246, str. 11), členov od 9 do 14 Direktive 2014/92/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. julija 2014 o primerljivosti nadomestil, povezanih s plačilnimi računi, zamenjavi plačilnih računov in dostopu do osnovnih plačilnih računov (UL 2014, L 257, str. 214) ter člena 55 Direktive (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o plačilnih storitvah na notranjem trgu, spremembah direktiv 2002/65/ES, 2009/110/ES ter 2013/36/EU in Uredbe (EU) št. 1093/2010 ter razveljavitvi Direktive 2007/64/ES (UL 2015, L 337, str. 35, in popravek v UL 2018, L 102, str. 97).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Association française des usagers de banques (francosko združenje uporabnikov bank, v nadaljevanju: AFUB) in ministre de l'Économie et des Finances (minister za gospodarstvo in finance, Francija) glede zakonitosti odloka, s katerim je določeno obdobje, v katerem lahko dajalec kredita kreditojemalcu naloži obveznost, da pri njem odpre plačilni račun, na katerega prejema plače ali enakovredne dohodke.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 2007/64

3 V uvodni izjavi 29 Direktive 2007/64 je navedeno:

„Za omogočanje večje mobilnosti strank bi morali imeti potrošniki na voljo možnost, da po preteku enega leta prekinejo okvirno pogodbo, ne da bi se jim zaračunala nadomestila. […]“

4 Člen 45 te direktive, naslovljen „Prenehanje“, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Uporabnik plačilnih storitev lahko kadar koli prekine okvirno pogodbo, razen če sta se pogodbenika dogovorila o odpovednem roku. Tak odpovedni rok ne sme biti daljši od enega meseca.

2. Prenehanje okvirne pogodbe, ki je sklenjena za določeno obdobje več kot dvanajst mesecev ali za nedoločen čas, je za uporabnika plačilnih storitev po preteku dvanajstih mesecev brezplačno. V vseh ostalih primerih so nadomestila, ki se zaračunajo zaradi prekinitve, razumna in sorazmerna z dejanskimi stroški.“

Direktiva 2015/2366

5 Direktiva 2007/64 je bila razveljavljena z Direktivo 2015/2366/EU z učinkom od 13. januarja 2018. V uvodni izjavi 62 te direktive je navedeno:

„Zaradi večje mobilnosti strank bi morali imeti potrošniki na voljo možnost, da prekinejo okvirno pogodbo brez stroškov. Vendar pa bi morali imeti ponudniki plačilnih storitev pri pogodbah, ki jih potrošniki prekinejo manj kot šest mesecev po začetku njihove veljavnosti, možnost, da zaračunajo nadomestila glede na stroške, ki jih povzroči potrošnikova prekinitev okvirne pogodbe. […]“

6 Člen 55 navedene direktive, naslovljen „Odpoved“, s katerim je bil nadomeščen člen 45 Direktive 2007/64, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Uporabnik plačilnih storitev lahko kadar koli odpove okvirno pogodbo, razen če sta se pogodbeni stranki dogovorili o odpovednem roku. Odpovedni rok ne sme biti daljši od enega meseca.

2. Odpoved okvirne pogodbe je za uporabnika plačilnih storitev brezplačna, razen če je pogodba veljavna manj kot šest mesecev. Nadomestila, če obstajajo, ki se zaračunajo zaradi odpovedi okvirne pogodbe, so razumna in sorazmerna z dejanskimi stroški.“

Direktiva 2014/17

7 V uvodnih izjavah 15, 24 in 25 Direktive 2014/17 je navedeno:

„(15) Cilj te direktive je zagotoviti, da se zagotovi visoka raven varstva potrošnikov, ki sklepajo kreditne pogodbe za nepremičnine. […]

[…]

(24) […] Dajalci kreditov, ki z združevanjem kreditne pogodbe z eno ali več drugimi finančnimi storitvami ali proizvodi oblikujejo pakete, širijo svojo ponudbo in tekmujejo med sabo, pri čemer mora biti omogočeno, da se posamezni deli paketa kupujejo tudi ločeno. Za potrošnike utegne biti združevanje kreditnih pogodb z eno ali več drugimi finančnimi storitvami ali proizvodi v pakete sicer koristno, vendar lahko hkrati negativno vpliva na njihovo mobilnost in sposobnost premišljenega odločanja, če delov paketa ni mogoče kupiti ločeno. Preprečiti je treba prakse, kot je vezana prodaja nekaterih produktov, zaradi katerih bi potrošniki utegnili sklepati kreditne pogodbe, ki ne bi bile v njihovem najboljšem interesu, pri čemer pa ne bi smeli omejevati paketne prodaje produktov, ki lahko koristijo potrošnikom. Države članice pa bi morale z nadaljnjim pozornim spremljanjem trgov maloprodajnih finančnih storitev zagotoviti, da paketna prodaja ne izkrivlja potrošnikove izbire in konkurence na trgu.

(25) Na splošno vezana prodaja ne bi smela biti dovoljena, razen v primeru, da finančne storitve ali produkta, ponujenega skupaj s kreditno pogodbo, ne bi bilo možno ponuditi ločeno, ker bi šlo za neločljiv del kredita, na primer zavarovane prekoračitve. V drugih primerih pa lahko dajalci kreditov upravičeno ponudijo ali prodajo kreditno pogodbo v paketu skupaj s plačilnim računom, varčevalnim računom, naložbenim produktom ali pokojninskim produktom, če so denimo sredstva na računu uporabljena za odplačilo kredita ali so predpogoj za pritegnitev sredstev zaradi pridobitve kredita […].“

8 Člen 1 te direktive, naslovljen „Predmet urejanja“, določa:

„Ta direktiva določa skupni okvir za določene vidike zakonov in drugih predpisov držav članic glede pogodb, zavarovanih s hipoteko, ki zajemajo potrošniški kredit ali drugače zadevajo stanovanjske nepremičnine […].“

9 Člen 2 navedene direktive, naslovljen „Raven harmonizacije“, v odstavku 1 določa:

„Ta direktiva državam članicam ne preprečuje, da bi ohranile ali sprejele strožje določbe za varstvo potrošnikov, pod pogojem, da so takšne določbe skladne z njihovimi obveznostmi na podlagi prava Unije.“

10 Člen 4 Direktive 2014/17, naslovljen „Opredelitev pojmov“, določa:

„V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

[…]

26. ‚vezana prodaja‘ pomeni ponujanje ali prodajo kreditne pogodbe v paketu skupaj z drugimi ločenimi finančnimi produkti ali storitvami, pri čemer kreditna pogodba potrošniku ni na voljo posebej;

27. ‚paketna prodaja‘ pomeni ponujanje ali prodajo kreditne pogodbe v paketu skupaj z drugimi ločenimi finančnimi produkti ali storitvami, pri čemer je kreditna pogodba potrošniku na voljo tudi posebej, a ne nujno pod enakimi pogoji, kot če gre za ponudbo v paketu s pomožnimi storitvami;

[…]“

11 V poglavju 4 te direktive, naslovljenem „Informacije in prakse pred sklenitvijo kreditne pogodbe“, člen 12 te direktive, ki se nanaša na „[v]ezanje in združevanje“, določa:

„1. Države članice dovolijo združevanje, a prepovedo vezanje.

2. Ne glede na odstavek 1 lahko države članice določijo, da lahko dajalci kredita od potrošnika ali družinskega člana oziroma bližnjega sorodnika potrošnika zahtevajo, naj:

(a) odpre ali vodi plačilni ali varčevalni račun, kadar je edini namen takšnega računa zbrati kapital za poplačilo kredita, odplačevanje kredita, pritegnitev sredstev za pridobitev kredita ali dodatno zavarovanje za dajalca kredita v primeru neizpolnjevanja plačilnih obveznosti;

[…]

3. Ne glede na odstavek 1 lahko države članice dovolijo vezanje, če lahko dajalec kredita pristojnemu organu dokaže, da produkti z vezano vlogo ali ponujene kategorije produktov, ki imajo podobne pogoje in niso na voljo ločeno, pomenijo jasno korist za potrošnike, in sicer ob upoštevanju razpoložljivosti in cen ustreznih produktov, ponujenih na trgu. Ta odstavek se uporablja le za produkte, ki se tržijo po 20. marcu 2014.

[…]“

Direktiva 2014/92

12 V uvodnih izjavah 9 in 12 Direktive 2014/92 je navedeno:

„(9) Da bi dolgoročno podpirali učinkovito in nemoteno finančno mobilnost, je ključno, da se določi enoten sklop pravil za reševanje vprašanja nizke ravni mobilnosti strank in zlasti […] z olajšanjem spremembe plačilnega računa […].

[…]

(12) […] Vse določbe te direktive bi morale zadevati plačilne račune, prek katerih lahko potrošniki izvedejo naslednje transakcije: polog sredstev, dvig gotovine ter izvršitev plačilnih transakcij tretjim osebam in prejem takšnih transakcij tretjih oseb, vključno z izvršitvijo kreditnih plačil. To pomeni, da bi morali biti računi z bolj omejenimi možnostmi izvzeti. Tako bi morali na primer računi, kot so […] tekoči računi za fleksibilno odplačevanje hipotekarnega kredita […] biti načeloma izvzeti iz področja uporabe te direktive. Vendar bodo takšni računi spadali v področje uporabe te direktive, če se uporabljajo za vsakodnevne plačilne transakcije in ponujajo vse navedene možnosti. […]“

13 Člen 2 te direktive, naslovljen „Opredelitev pojmov“, določa:

„V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

[…]

15. ‚nadomestila‘ pomeni vse morebitne stroške in kazni, ki jih mora potrošnik plačati ponudniku plačilnih storitev za ali v zvezi s storitvami, povezanimi s plačilnim računom;

[…]“

14 Člen 9 navedene direktive, naslovljen „Zagotavljanje storitve zamenjave“, državam članicam nalaga, naj zagotovijo, da ponudniki plačilnih storitev vsakemu potrošniku, ki odpre ali ima plačilni račun pri ponudniku plačilnih storitev na ozemlju zadevne države članice, v zvezi s plačilnimi računi z isto valuto omogočajo storitev zamenjave.

15 Člen 10 Direktive 2014/92, naslovljen „Storitev zamenjave“, določa podrobna pravila, ki jih morajo ponudniki storitev uporabiti pri izvrševanju vlog za menjavo računa potrošnikov.

16 Člen 11 te direktive, naslovljen „Poenostavitev odprtja čezmejnega računa za potrošnike“, državam članicam nalaga olajšanje čezmejnega odprtja računov in določitev podrobnih pravil za to odprtje.

17 Člen 12 navedene direktive, naslovljen „Nadomestila, povezana s storitvijo zamenjave“, v odstavkih 3 in 4 določa:

„3. Države članice zagotovijo, da se morebitna nadomestila, ki jih prenosni ponudnik plačilnih storitev zaračuna potrošniku za zaprtje plačilnega računa pri njem, določijo v skladu s členom 45(2), (4) in (6) direktive [2007/64].

4. Države članice zagotovijo, da so morebitna nadomestila, ki jih prenosni ali prejemni ponudnik plačilnih storitev zaračuna potrošniku za katero koli storitev iz člena 10, razen storitev iz odstavkov 1, 2 in 3 tega člena, razumne in v skladu z dejanskimi stroški zadevnega ponudnika plačilnih storitev.“

18 Člen 13 Direktive 2014/92, naslovljen „Finančne izgube potrošnikov“, v odstavku 1 določa, da morajo države članice zagotoviti, da se vse finančne izgube, ki izhajajo neposredno iz kršitve obveznosti iz člena 10 s strani ponudnika plačilnih storitev, potrošniku brez odlašanja povrnejo.

19 Člen 14 te direktive, naslovljen „Informacije o storitvi zamenjave“, določa podrobna pravila o informacijah, ki jih morajo ponudniki plačilnih storitev dati na voljo potrošnikom o storitvi zamenjave.

Francosko pravo

20 Člen 67, II, prvi odstavek, zakona št. 2016-1691 z dne 9. decembra 2016 o preglednosti, boju proti korupciji in posodobitvi gospodarskega življenja (JORF z dne 10. decembra 2016, besedilo št. 2) določa:

„V okoliščinah iz člena 38 ustave je vlada pooblaščena, da v šestih mesecih po razglasitvi tega zakona s sklepom sprejme vse ukrepe na področju tega zakona, ki omogočajo, da se ob spoštovanju člena L. 312-1-2 monetarnega in finančnega zakonika uredijo pogoji, pod katerimi se lahko potrošnikova sklenitev kreditne pogodbe za nepremičnino in višina zadevne obrestne mere veže na odprtje depozitnega računa in prejemanje dohodkov nanj, ne glede na naravo ali izvor teh dohodkov, v času trajanja kredita.“

21 Člen L. 312-1 2, I., 1., monetarnega in finančnega zakonika v različici, ki se uporablja za dejansko stanje v postopku v glavni stvari, določa:

„Prepovedana je prodaja ali ponujanje prodaje produktov ali storitev v paketu, razen če je mogoče produkte ali storitve, vključene v paket, kupiti posamično ali kadar so ti neločljivo povezani.“

22 Člen L. 314-1 tega zakonika določa:

„Plačilni račun je račun, voden v imenu ene ali več oseb, ki se uporablja za izvršitev plačilnih transakcij.“

23 Člen L. 313-25 code de la consommation (zakonik o potrošništvu) v različici, ki izhaja iz uredbe št. 2017-1090 z dne 1. junija 2017 o ponudbah nepremičninskega posojila, pogojenih z obveznostjo kreditojemalca odpreti plačilni račun in prejemati plače in enakovredne dohodke na ta račun (JORF z dne 3. junija 2017, besedilo št. 13), ki se uporablja za dejansko stanje v postopku v glavni stvari, določa:

„V ponudbi iz člena L. 313-24:

[…]

10. je navedeno, ali je kredit pogojen s prejemanjem dohodkov na račun pri dajalcu kredita iz člena L. 313-25-1. Če je, se navedejo njegovo trajanje ter po potrebi stroški odprtja in vodenja računa, na katerega se prejemajo plače ali enakovredni dohodki, in narava posamične ugodnosti, ki jo v zameno ponuja dajalec kredita. Iz ponudbe mora biti ta ugodnost jasno razvidna, pri čemer se navedejo pogoji, obrestna mera ali drugi elementi, glede na katere je ta ugodnost vzpostavljena in ki bi jih dajalec kredita uporabil, če kreditojemalec ne bi več izpolnjeval zahteve po prejemanju dohodkov na račun pri dajalcu kredita.

[…]“

24 Člen L. 313-25-1 tega zakonika, ki je bil vanj vstavljen z uredbo št. 2017-1090, določa:

„Dajalec kredita lahko kreditno ponudbo iz člena L. 313-24 pogojuje s tem, da ima kreditojemalec pri njem odprt plačilni račun, na katerega prejema svoje plače ali enakovredne dohodke in ki je naveden v členu L. 314-1 monetarnega in finančnega zakonika, če dajalec kredita kreditojemalcu v zameno ponuja posamično ugodnost.

Ta pogoj se kreditojemalcu ne sme naložiti za dlje kot za najdaljše obdobje, določeno z odlokom Conseil d'État (državni svet). V skladu z rokom, določenim v kreditni pogodbi, se posamična ugodnost kreditojemalcu zagotavlja do konca kredita.

Če kreditojemalec pred koncem tega roka preneha izpolnjevati zgoraj navedeni pogoj prejemanja dohodkov na račun pri dajalcu kredita, lahko dajalec kredita za obroke, preostale do konca posojila, preneha ponujati posamično ugodnost iz prvega pododstavka in uporabi pogoje, obrestno mero ali druge elemente iz točke 10 člena L. 313-25. […]“

25 Člen R. 313-21-1, ki je bil v navedeni zakonik uveden z odlokom št. 2017-1099 z dne 14. junija 2017 o določitvi obdobja, v katerem lahko dajalec kredita kreditojemalcu naloži obveznost, da ima pri njem odprt plačilni račun (JORF z dne 16. junija 2017, besedilo št. 38), določa:

„Najdaljše obdobje, ki se določi za prejemanje plač ali enakovrednih dohodkov na račun pri dajalcu kredita iz člena L. 313-25-1, je 10 let po sklenitvi kreditne pogodbe ali, odvisno od primera, aneksa k prvotni kreditni pogodbi.

To obdobje nikakor ne sme biti daljše od trajanja kreditne pogodbe.“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

26 AFUB je 9. avgusta 2017 pri Conseil d'État (državni svet, Francija) vložilo tožbo za odpravo odloka št. 2017-1099 zaradi prekoračitve pooblastil.

27 AFUB pred predložitvenim sodiščem na eni strani trdi, da se v sklepu št. 2017-1090, za izvajanje katerega je bil sprejet odlok št. 2017-1099, ne upošteva cilj olajšanja bančne mobilnosti, ki ga uresničujejo direktive 2007/64, 2014/17, 2014/92 in 2015/2366, ker ta sklep kreditnim ustanovam na eni strani dovoljuje, da potrošnikom naložijo, da pri njih odprejo plačilni račun, na katerega prejemajo plače ali enakovredne dohodke, po drugi strani pa, da se s tem odlokom ne upošteva ta isti cilj, ker določa, da je najdaljše obdobje, v katerem lahko kreditna institucija pogojuje posamične ugodnosti potrošnikom za tako odprtje računa, deset let.

28 Ministre de l'Économie et des Finances (minister za gospodarstvo in finance) predlaga, naj se tožba zavrne.

29 Predložitveno sodišče poudarja, da ureditev iz člena L. 313-25-1 zakonika o potrošništvu kreditnim ustanovam omogoča, da dodelitev posamične ugodnosti v okviru kreditne pogodbe, ponujene kreditojemalcu v zvezi z nepremičnino, pogojujejo z zavezo, da odprejo račun za prejemanje svojih plač ali enakovrednih dohodkov za določeno obdobje, nespoštovanje te obveznosti pred koncem tega obdobja pa povzroči izgubo te ugodnosti.

30 To sodišče meni, da je odgovor na tožbene razloge združenja AFUB odvisen od tega, ali, prvič, določbe člena 12(2)(a) Direktive 2014/17 ob upoštevanju zlasti namena, ki se v njih pripisuje plačilnemu ali varčevalnemu računu, katerega odprtje ali vodenje se z njimi dovoljuje, oziroma določbe člena 12(3) te direktive dajalcu kredita dovoljujejo, na eni strani, da kreditojemalcu v zameno za posamično ugodnost naloži obveznost, da pri njem odpre plačilni račun, na katerega prejema vse svoje plače ali enakovredne

dohodke, v obdobju, določenem s kreditno pogodbo, ne glede na znesek, zapadlost in trajanje kredita, in na drugi strani, da lahko tako določeno obdobje traja največ deset let oziroma, če je krajše, ne sme preseči trajanja kreditne pogodbe.

31 Ta odgovor je odvisen, drugič, od tega, na eni strani, ali člen 45 Direktive 2007/64, člen 55 Direktive 2015/2366 ter členi od 9 do 14 Direktive 2014/92, ki se nanašajo na izboljšanje bančne mobilnosti in stroške zaprtja plačilnega računa, nasprotujejo temu, da kreditojemalec v primeru zaprtja plačilnega računa, ki ga je odprl pri dajalcu kredita, da bi nanj prejemal svoje dohodke v zameno za posamično ugodnost v okviru kreditne pogodbe, pred iztekom obdobja, določenega v tej pogodbi, izgubi to ugodnost, tudi če je od odprtja računa preteklo več kot eno leto, in na drugi strani, ali te določbe nasprotujejo temu, da lahko to obdobje traja deset let ali celotno trajanje kreditne pogodbe.

32 V teh okoliščinah je Conseil d'État (državni svet) prekinil odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložil ti vprašanji:

„1. Ali določbe [člena 12(2)(a) [Direktive [2014/17] ob upoštevanju zlasti namena, ki se v njih pripisuje plačilnemu ali varčevalnemu računu, katerega odprtje ali vodenje se z njimi dovoljuje, oziroma določbe [člena 12(3) te direktive] dajalcu kredita dovoljujejo, na eni strani, da kreditojemalcu v zameno za posamično ugodnost naloži obveznost, da ima pri njem odprt plačilni račun, na katerega prejema vse svoje plače ali enakovredne dohodke, v obdobju, določenem s kreditno pogodbo, ne glede na znesek, zapadlost in obdobje posojila, in na drugi strani, da lahko tako določena doba traja deset let ali, če je ta doba krajša, čas trajanja kreditne pogodbe?

2. Ali člen 45 Direktive [2007/64], ki se je takrat uporabljal in je zdaj povzet v členu 55 Direktive [2015/2366], ter členi od 9 do 14 Direktive [2014/92] o izboljšanju bančne mobilnosti in stroških zaprtja plačilnega računa nasprotujejo[, na eni strani,] temu, da posojilojemalec v primeru zaprtja plačilnega računa, ki ga je odprl pri dajalcu kredita za prejemanje dohodkov na ta račun v zameno za posamične ugodnosti v okviru kreditne pogodbe, pred iztekom obdobja, določenega v tej pogodbi, izgubi te ugodnosti, tudi če je od odprtja računa preteklo več kot eno leto, in na drugi strani, […] temu, da lahko to obdobje traja deset let ali celotno trajanje kredita?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

33 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 12(2)(a) in (3) Direktive 2014/17 razlagati tako, da nasprotujeta nacionalni ureditvi, ki dajalcu kredita omogoča, da kreditojemalcu ob sklenitvi kreditne pogodbe v zvezi s stanovanjskimi nepremičninami v zameno za posamično ugodnost naloži, da pri tem dajalcu kredita odpre bančni račun, na katerega prejema vse svoje plače ali enakovredne dohodke, ne glede na znesek, zapadlost in trajanje kredita, in sicer za obdobje do desetih let ali, če je doba trajanja kreditne pogodbe krajša, za čas tega trajanja.

34 Iz člena 1 Direktive 2014/17, kot je pojasnjen v njeni uvodni izjavi 15, je razvidno, da ta direktiva določa skupni okvir glede nekaterih vidikov zakonov in drugih predpisov držav članic o pogodbah, ki zajemajo potrošniške kredite, zavarovane s hipoteko ali drugim kreditom v zvezi s stanovanjskimi nepremičninami, da bi se potrošnikom zagotovila visoka raven varstva.

35 V zvezi s tem člen 12 te direktive v odstavku 1 določa, da države članice dovolijo združevanje, vendar prepovedujejo vezanje.

36 Pojem „paketna prodaja“ je v členu 4, točka 27, Direktive 2014/17 opredeljen kot ponujanje ali prodaja kreditne pogodbe v paketu skupaj z drugimi ločenimi finančnimi produkti ali storitvami, pri čemer je kreditna pogodba potrošniku na voljo tudi posebej, vendar ne nujno pod enakimi pogoji, kot če gre za ponudbo v paketu s pomožnimi storitvami.

37 Pojem „vezana prodaja“ je v členu 4, točka 26, te direktive opredeljen kot ponujanje ali prodaja kreditne pogodbe v paketu skupaj z drugimi ločenimi finančnimi produkti ali storitvami, pri čemer kreditna pogodba potrošniku ni na voljo posebej.

38 Iz tega sledi, da razlika med tema transakcijama, kot sta paketna prodaja in vezana prodaja v smislu navedene direktive, izhaja iz dejstva, da ima potrošnik pri prvi transakciji možnost ločeno kupiti kreditno pogodbo in druge finančne proizvode ali storitve, ki jih dajalec kredita ponuja v obliki paketa, medtem ko pri drugi transakciji potrošnik te možnosti nima.

39 Vendar lahko v skladu s členom 12(2)(a) navedene direktive države članice kljub prepovedi vezane prodaje iz odstavka 1 tega člena določijo, da lahko dajalci kreditov od potrošnika, njegovega družinskega člana ali enega od njegovih bližnjih zahtevajo, da odprejo ali vodijo plačilni ali varčevalni račun, katerega edini namen je zbiranje kapitala za zagotovitev vračila kredita, združitev sredstev za pridobitev kredita ali zagotovitev dodatnih jamstev dajalcu kredita v primeru neplačila.

40 Tako iz besedila člena 12(1) in (2) Direktive 2014/17 izhaja, da ta direktiva sicer načeloma prepoveduje vezano prodajo, vendar z odstopanjem od te prepovedi vseeno določa nekatere strogo omejene položaje, v katerih lahko države članice tako transakcijo dovolijo, pri čemer je eden od teh položajev tisti, ki je določen v odstavku 2(a) tega člena.

41 Iz besedila člena 12(2) Direktive 2014/17 je razvidno tudi, da se ta nanaša le na vezano prodajo, ne pa na paketno prodajo, ki je dovoljena v skladu s členom 12(1) te direktive.

42 V obravnavanem primeru je iz predložitvene odločbe razvidno, da člen L. 312-1 2, I., 1., monetarnega in finančnega zakonika določa, da je prepovedana prodaja ali ponudba prodaje proizvodov ali storitev, ki so vključeni v paketno ponudbo, razen če je proizvode ali storitve, vključene v skupno ponudbo, mogoče kupiti posamično ali če so nerazdružljivi. Predložitveno sodišče je v odgovor na zahtevo Sodišča za pojasnila pojasnilo, da je treba to določbo razlagati tako, da prepoveduje paketno prodajo in dovoljuje vezano prodajo v smislu Direktive 2014/17.

43 Poleg tega je iz te odločbe razvidno, da člen L. 313-25-1 zakonika o potrošništvu v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari, določa, da lahko dajalec kredita kreditno ponudbo pogojuje s tem, da mora kreditojemalec odpreti bančni račun, na katerega prejema svoje plače ali enakovredne dohodke, v obdobju, določenem v kreditni pogodbi, če ta dajalec kredita v zameno kreditojemalcu zagotovi posamično ugodnost. V tej določbi je dodano, da ob izteku tega roka kreditojemalec to ugodnost pridobi do konca kredita, pri čemer je pojasnjeno, da lahko dajalec kredita, če kreditojemalec preneha izpolnjevati pogoj odprtja računa za prejemanje dohodkov pred iztekom tega roka, navedeno ugodnost odreče za zapadle obroke, ki ostanejo do izteka posojila.

44 V zvezi s tem je treba poudariti, da francoska vlada trdi, da se navedena določba nanaša na paketno prodajo, saj morajo dajalci kreditov po mnenju te vlade potrošnikom hkrati ponujati pogodbe o stanovanjskem kreditu, na katere se navezuje klavzula o odprtju računa in prejemanju dohodkov na račun pri dajalcu kredita, in pogodbe o stanovanjskem kreditu brez take klavzule. Obstoj ali neobstoj te klavzule naj bi torej spadal pod pogodbeno svobodo strank teh pogodb.

45 Če bi se ugotovilo, kar mora ugotoviti samo predložitveno sodišče, da se člen L. 313-25-1 zakonika o potrošništvu dejansko nanaša na paketno prodajo, se člen 12(2)(a) Direktive 2014/17 v obravnavanem primeru ne uporabi, saj se, kot je bilo ugotovljeno v točki 41 te sodbe, ta zadnja določba nanaša le na vezano prodajo.

46 Vendar predložitveno sodišče dvomi o obsegu člena L. 313-25-1 zakonika o potrošništvu. V odgovoru na zahtevo za pojasnila, navedenem v točki 42 te sodbe, navaja, da je o vprašanju, ali je treba možnost iz te določbe, da se za odobritev kredita določi pogoj odprtja bančnega računa pri dajalcu kredita in prejemanja dohodkov na ta račun, razlagati tako, da dopušča vezano ali paketno prodajo, mogoče odločiti šele po odgovoru Sodišča na vprašanje za predhodno odločanje.

47 Glede tega je treba opozoriti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča v okviru postopka, določenega v členu 267 PDEU, ki temelji na jasni ločitvi nalog med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, zgolj nacionalno sodišče pristojno za ugotavljanje in presojo dejanskega stanja spora o glavni stvari ter za razlago in uporabo nacionalnega prava. Le nacionalno sodišče, ki odloča o sporu in mora prevzeti odgovornost za sodno odločitev, ob upoštevanju posebnosti zadeve presoja nujnost in ustreznost vprašanj, ki jih predloži Sodišču (sodba z dne 26. maja 2011, Stichting Natuur en Milieu in drugi, od C-165/09 do C-167/09, EU:C:2011:348, točka 47 in navedena sodna praksa).

48 Ker je v teh okoliščinah dokončna presoja obsega člena L. 313-25-1 zakonika o potrošništvu naloga predložitvenega sodišča, je treba za odgovor na prvo postavljeno vprašanje sprejeti predpostavko, da ta člen določa izjemo od prepovedi vezane prodaje iz člena L. 312-1-2 monetarnega in finančnega zakonika, s katerim je bil v francoski pravni red prenesen člen 12(1) Direktive 2014/17.

49 Prvič, glede vprašanja, ali je treba člen 12(2)(a) Direktive 2014/17 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, v skladu s katero lahko dajalec kredita od kreditojemalca zahteva, naj pri njem odpre bančni račun in vse svoje plače ali enakovredne dohodke prejema na ta račun, ne glede na znesek, zapadlost in trajanje kredita, je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča poleg besedila tega člena upoštevati tudi njegovo sobesedilo in cilj ureditve, katere del je (glej v tem smislu sodbo z dne 26. maja 2016, Envirotec Denmark, C-550/14, EU:C:2016:354, točka 27 in navedena sodna praksa).

50 Najprej, glede besedila člena 12(2)(a) Direktive 2014/17 je treba poudariti, da ta določba določa možnost, da dajalci kreditov od potrošnika zahtevajo, naj odpre plačilni ali varčevalni račun samo za namen, določen v navedeni določbi, in sicer za zbiranje kapitala za zagotovitev vračila kredita, združitev sredstev za pridobitev kredita ali zagotovitev dodatnih jamstev dajalcu kredita v primeru neplačila.

51 Dalje, cilj Direktive 2014/17, kot je razvidno iz točke 34 te sodbe, je zagotoviti visoko raven varstva potrošnikov, ki sklepajo kreditne pogodbe v zvezi z nepremičninami. Cilj te direktive je tudi, kot je mogoče sklepati iz njene uvodne izjave 24, varstvo mobilnosti teh potrošnikov in njihove zmožnosti, da se odločijo ob poznavanju vseh pomembnih dejstev.

52 Nazadnje, glede sobesedila člena 12(2)(a) Direktive 2014/17 je treba poudariti, kot je razvidno iz točke 40 te sodbe, da čeprav člen 12 te direktive v odstavku 1 načeloma prepoveduje vezano prodajo, saj lahko ta škodi ciljem, navedenim v prejšnji točki, pa ta člen v odstavku 2 vseeno določa položaje, v katerih lahko države članice dovolijo tako prodajo, pri čemer je eden od teh položajev tisti, določen v točki (a) zadnjenavedenega odstavka.

53 Člen 12(2)(a) Direktive 2014/17, ki določa izjemo od splošnega pravila, določenega v členu 12(1) te direktive, je treba na podlagi ustaljene sodne prakse Sodišča razlagati ozko (glej po analogiji sodbo z dne 22. januarja 2020, Pensionsversicherungsanstalt (Prenehanje z delom po dopolnitvi upokojitvene starosti), C-32/19, EU:C:2020:25, točka 38 in navedena sodna praksa).

54 Ta izjema dajalcem kredita omogoča, kot je razvidno tudi iz uvodne izjave 25 navedene direktive, da zahtevajo odprtje plačilnega ali varčevalnega računa za zbiranje sredstev na tem računu, kar je del ponudbe ali prodaje kreditne pogodbe, za odplačilo kredita ali – za pridobitev kredita – pritegnitev

sredstev kot prvi pogoj za to pridobitev. Iz tega sledi, da je obveznost kreditojemalca, da pri dajalcu kredita odpre plačilni račun, na katerega prejema dohodke s tem namenom, načeloma v skladu s to določbo.

55 Vendar v obravnavanem primeru iz besedila prvega vprašanja izhaja, da predložitveno sodišče meni, da člen L. 313-25-1 zakonika o potrošništvu dajalcu kredita dovoljuje, da odobritev kredita pogojuje z odprtjem računa pri posojilojemalcu za vse svoje plače ali enakovredne dohodke, ne glede na znesek, zapadlost in trajanje kredita.

56 Glede na zgoraj navedeno je taka možnost, ki je dana dajalcu kredita, nesorazmerna, ker zadevna nacionalna ureditev ne določa upoštevanja značilnosti zadevnega kredita glede zneska, zapadlosti in trajanja. Odprtje plačilnega računa in prejemanje dohodkov nanj, kar lahko kreditodajalec tako zahteva od kreditojemalca, lahko zato vsaj v nekaterih primerih presega tisto, kar je potrebno za vračilo kredita, pridobitev kredita ali zagotovitev dodatnega jamstva dajalcu kredita v primeru neplačila. Ob upoštevanju elementov, navedenih v točkah od 51 do 54 te sodbe, pa je možnost držav članic, da dajalcem kredita dovolijo izvajanje vezane prodaje, ponujena le zato, da dosežejo vsaj enega od treh ciljev, naštetih v členu 12(2)(a) Direktive 2014/17.

57 Kakršna koli drugačna razlaga te zadnjenavedene določbe bi po eni strani škodila cilju te direktive, ki je zagotoviti visoko raven varstva potrošnikov, saj v nekaterih okoliščinah sklenitev kreditne pogodbe s klavzulo o odprtju plačilnega računa pri dajalcu kredita in prejemanju vseh dohodkov potrošnika na ta račun, ne glede na značilnosti kredita glede njegovega zneska, zapadlosti in trajanja, ne bi najbolje ustrezala interesom potrošnika. Po drugi strani bi bila taka razlaga v nasprotju s ciljem mobilnosti bank potrošnikov, ki mu tudi sledi navedena direktiva, zlasti če bi potrošnik želel skleniti več kreditnih pogodb z različnimi kreditodajalci.

58 Zato se šteje, da je treba člen 12(2)(a) Direktive 2014/17 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, ki dajalcu kredita omogoča pogojevanje odobritve kredita s tem, da od kreditojemalca zahteva, naj pri njem odpre plačilni račun in nanj prejema svoje plače ali enakovredne dohodke, ne glede na znesek, zapadlost in trajanje kredita.

59 V zvezi s tem je treba opozoriti, da mora v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča nacionalno sodišče na podlagi načela skladne razlage nacionalnega prava to pravico razlagati čim bolj v skladu z zahtevami prava Unije in tako v okviru svojih pristojnosti zagotoviti polni učinek prava Unije, kadar odloča o sporu, ki mu je predložen. To načelo zahteva, da nacionalno sodišče upošteva celotno nacionalno pravo pri presoji, koliko se to lahko uporablja tako, da ne pripelje do rezultata, ki bi bil v nasprotju s pravom Unije (glej v tem smislu sodbi z dne 19. decembra 2013, Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, točki 75 in 76, ter z dne 24. junija 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, točka 55).

60 V obravnavanem primeru mora torej predložitveno sodišče preveriti, ali je mogoča razlaga člena L. 313-25-1 zakonika o potrošništvu v skladu s členom 12(2)(a) Direktive 2014/17. Tako bi bilo zlasti, kot je razvidno iz točke 54 te sodbe, če bi bilo to določbo nacionalnega prava mogoče razlagati tako, da dajalcu kredita omogoča pogojevanje odobritve kredita z odprtjem računa za prejemanje zgolj dela plač ali enakovrednih dohodkov kreditojemalca, kar ustreza temu, kar je potrebno za odplačilo kredita, pridobitev kredita ali zagotovitev dodatnih jamstev dajalcu kredita v primeru neplačila v smislu navedene določbe Direktive 2014/17.

61 Na drugem mestu je treba v zvezi z vprašanjem, ali je treba člen 12(2)(a) Direktive 2014/17 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, ki določa, da se lahko za trajanje obveznega odprtja računa za prejemanje plač ali enakovrednih dohodkov od kreditojemalca, ki ga določi dajalec kredita, zahteva najmanj deset let ali – če je trajanje zadevne kreditne pogodbe krajše – obdobje trajanja te pogodbe, ugotoviti, da ta direktiva ne določa omejitve trajanja obdobja, v katerem lahko dajalci kredita v zvezi z uporabo navedene določbe od potrošnikov zahtevajo, da ohranijo plačilni ali varčevalni račun.

Najdaljše obdobje odprtje računa za prejemanje plač, ki ga lahko dajalec kredita zahteva od kreditojemalca, je torej lahko enako trajanju zadevne kreditne pogodbe, če je, kot je razvidno iz točk od 56 do 60 te sodbe, pogoj odprtja računa za prejemanje plač omejen na to, kar je potrebno za dosego ciljev, naštetih v tej določbi, in sicer dati dajalcu kredita nekatera jamstva v zvezi s pridobitvijo ali odplačilom kredita.

62 Zato je treba zlasti ob upoštevanju cilja Direktive 2014/17, ki je zagotoviti visoko raven varstva potrošnikov, in člena 2(1) te direktive, v skladu s katerim ta direktiva državam članicam ne preprečuje, da bi ohranile ali sprejele strožje predpise, katerih namen je varstvo potrošnikov, ugotoviti, da časovna omejitev obdobja, v katerem lahko dajalec kredita kreditojemalcu naloži, naj odpre račun za prejemanje svojih plač ali enakovrednih dohodkov, ni v nasprotju s členom 12(2)(a) navedene direktive.

63 Poleg tega ob upoštevanju dejstva, da posamična ugodnost, ki mora biti v skladu s členom L. 313-25-1 zakonika o potrošništvu in ki se ponudi kreditojemalcu, pomeni protidajatev za odprtje plačilnega računa pri dajalcu kredita in prejemanje dohodkov na ta račun, tak položaj spada na področje uporabe člena 12(2)(a) Direktive 2014/17 in zato na prvo vprašanje ni treba odgovoriti glede na člen 12(3) navedene direktive.

64 Glede na navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 12(2)(a) Direktive 2014/17 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, ki dajalcu kredita dovoljuje, da kreditojemalcu ob sklenitvi kreditne pogodbe za stanovanjske nepremičnine v zameno za posamično ugodnost naloži, da pri tem dajalcu kredita odpre plačilni račun in nanj prejema svoje plače ali enakovredne dohodke, ne glede na znesek, zapadlost in trajanje kredita. To določbo pa je treba, nasprotno, razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, v skladu s katero lahko zahtevano odprtje računa in prejemanje dohodkov nanj, če pri tem niso zajeti vsi dohodki kreditojemalca, traja do deset let ali, če je krajše, za čas trajanja zadevne kreditne pogodbe.

Drugo vprašanje

65 Glede na besedilo drugega postavljenega vprašanja in glede na spis, ki ga ima Sodišče, je treba šteti, da predložitveno sodišče s tem vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba pojem „stroški“ v smislu člena 45(2) Direktive 2007/64, člena 55(2) Direktive 2015/2366 in člena 12(3) Direktive 2014/92 razlagati tako, da zajema izgubo individualne ugodnosti, ki jo dajalec kredita ponudi kreditojemalcu v zameno za odprtje računa pri njem, da bi ta kreditojemalec na ta račun prejemal plače v okviru kreditne pogodbe, pri čemer je ta izguba posledica zaprtja tega računa, in če je odgovor na to pritrdilen, ali te določbe nasprotujejo nacionalni ureditvi, v skladu s katero do izgube te ugodnosti lahko pride več kot leto dni po odprtju navedenega računa.

66 Prvič, v zvezi z direktivama 2007/64 in 2015/2366, ki se nanašata na plačilne storitve na notranjem trgu, je v uvodni izjavi 29 prve od teh direktiv in v uvodni izjavi 62 druge od teh direktiv navedeno, da morajo imeti potrošniki, da bi bila olajšana mobilnost strank, v nekaterih okoliščinah možnost neodplačne odpovedi okvirne pogodbe. S tega vidika člen 45 Direktive 2007/64 v odstavku 1 določa, da lahko uporabnik plačilnih storitev kadar koli odpove okvirno pogodbo, razen če se stranke dogovorijo o odpovednem roku, v odstavku 2 pa, da odpoved take okvirne pogodbe, sklenjene za obdobje, daljše od dvanajstih mesecev ali za nedoločen čas, po izteku dvanajstmesečnega obdobja ne povzroči nobenih stroškov. Določbe člena 55(1) in (2) Direktive 2015/2366 v bistvu povzemajo vsebino določb člena 45(1) in (2) Direktive 2007/64, z edino razliko, da neodplačna odpoved okvirne pogodbe odslej predpostavlja, da ta pogodba velja vsaj šest mesecev.

67 Drugič, glede Direktive 2014/92 je iz njenega člena 2, točka 15, razvidno, da „stroški“ v smislu te direktive pomenijo vse morebitne stroške in kazni, ki jih potrošnik dolguje ponudniku plačilnih storitev ali v zvezi s storitvami, povezanimi s plačilnim računom.

68 Navedena direktiva poleg tega v členu 12(3) določa, da morajo države članice zagotoviti, da se stroški, ki jih prenosni ponudnik plačilnih storitev zaračuna potrošniku za zaprtje plačilnega računa, ki ga ima ta pri njem, določijo med drugim v skladu s členom 45(2) Direktive 2007/64, ki je bil nadomeščen s členom 55(2) Direktive 2015/2366.

69 V obravnavanem primeru pa, kot je v bistvu navedel generalni pravobranilec v točkah 84 in 85 sklepnih predlogov, ni sporno, da je izguba posamične ugodnosti iz člena L. 313-25-1 zakonika o potrošništvu rezultat uporabe pogodbenega pogoja, dogovorjenega med strankami kreditne pogodbe, ki pridobitev te ugodnosti pogojuje s tem, da ima kreditojemalec pri dajalcu kredita odprt račun za prejemanje svojih plač ali podobnih dohodkov za neko obdobje, ki je tudi določeno v tej pogodbi, in da zato ta izguba ni posledica zaprtja plačilnega računa, ki je bil odprt pri dajalcu kredita za prejemanje dohodkov kreditojemalca, ampak je posledica prenehanja pogodbe za odprtje tega računa. Tako kaže, kar mora preveriti predložitveno sodišče, da lahko tudi po prenehanju pogodbe za odprtje računa tak račun ostane odprt.

70 Zato je treba ugotoviti, da izgube te ugodnosti ni mogoče šteti za strošek, ki ga je zaračunal ponudnik plačilnih storitev za odpoved okvirne pogodbe ali za zaprtje plačilnega računa v smislu direktiv 2007/64, 2015/2366 in 2014/92. Zato se načini zaračunavanja teh stroškov, ki jih določajo te direktive, za izgubo tovrstne ugodnosti ne uporabljajo.

71 Glede na zgoraj navedeno je treba na drugo postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba pojem „stroški“ v smislu člena 45(2) Direktive 2007/64, člena 55(2) Direktive 2015/2366 in člena 12(3) Direktive 2014/92 razlagati tako, da ne zajema izgube posamične ugodnosti, ki jo dajalec kredita ponudi kreditojemalcu v zameno za odprtje računa pri njem, da bi ta kreditojemalec na ta račun prejemal svoje dohodke v okviru kreditne pogodbe, pri čemer je ta izguba posledica zaprtja tega računa.

Stroški

72 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

1. **Člen 12(2)(a) Direktive 2014/17/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. februarja 2014 o potrošniških kreditnih pogodbah za stanovanjske nepremičnine in spremembi direktiv 2008/48/ES in 2013/36/EU ter Uredbe (EU) št. 1093/2010 je treba razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, ki dajalcu kredita dovoljuje, da kreditojemalcu ob sklenitvi kreditne pogodbe za stanovanjske nepremičnine v zameno za posamično ugodnost naloži, da pri tem dajalcu kredita odpre plačilni račun in nanj prejema svoje plače ali enakovredne dohodke, ne glede na znesek, zapadlost in trajanje kredita. To določbo pa je treba, nasprotno, razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, v skladu s katero lahko zahtevano odprtje računa in prejemanje dohodkov nanj, pri čemer je ta izguba posledica ali, če je krajše, za čas trajanja zadevne kreditne pogodbe.**

2. **Pojem „stroški“ v smislu člena 45(2) Direktive 2007/64/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 o plačilnih storitvah na notranjem trgu in o spremembah direktiv 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES in 2006/48/ES ter o razveljavitvi Direktive 97/5/ES, člena 55(2) Direktive (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o plačilnih storitvah na notranjem trgu, spremembah direktiv 2002/65/ES, 2009/110/ES ter 2013/36/EU in Uredbe (EU) št. 1093/2010 ter razveljavitvi Direktive 2007/64/ES ter člena 12(3) Direktive 2014/92/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. julija 2014**

o primerljivosti nadomestil, povezanih s plačilnimi računi, zamenjavi plačilnih računov in dostopu do osnovnih plačilnih računov je treba razlagati tako, da ne zajema izgube posamične ugodnosti, ki jo dajalec kredita ponudi kreditojemalcu v zameno za odprtje računa pri njem, da bi ta kreditojemalec na ta račun prejemal svoje dohodke v okviru kreditne pogodbe, pri čemer je ta izguba posledica zaprtja tega računa.

Podpisi